

„Calitatea de membru de sindicat”

Un astfel de titlu poate părea surprinzător ca prim articol al unui buletin informativ aparținând unei organizații sindicale. Din păcate, pentru o parte dintre colegii noștri, din varii motive, „calitatea de membru de sindicat”, cu tot ceea ce implică ea, pare să fi fost o noutate pe care au descoperit-o, la propriu, abia în luna decembrie a anului 2014.

Totul a început cu anunțul privind acordarea anticipată a unor sume de bani privind diferențe salariale câștigate în instanță, unii dintre colegi descoperind inexistența unor sentințe în ceea ce îi privește. Motivele? Pornind de la absența calității de membru de sindicat, dezinteresul față de ceea ce se întâmplă în organizația sindicală, absența informării etc. și mergând până la erori umane. Fapt este că în acest moment, indiferent de cauze, în majoritate reparabile în măsura semnalării în timp util, în foarte multe situații rezolvarea a fost favorabilă. Impedimentul este unul strict legal: drepturile salariale neacordate, care nu sunt obținute prin sentință judecătorească în termen de trei ani, se prescriu. Blocarea activității organizației sindicale pentru mai mult de o lună în încercarea de a „desluși” cauzele care au condus, în fiecare caz, la inexistența unor sentințe favorabile nu a ajutat însă, decât poate în a trage, cu toții, câteva învățăminte.

Care ar fi „învățămintele”? Faptul că organizația sindicală este a noastră, a tuturor membrilor de sindicat (și doar a lor). Faptul că dobândim calitatea de membru al organizației sindicale prin plata lunară a unei cotizații (singura modalitate de a fi membru al unui sindicat) de 1% din venitul brut. Faptul că această cotizație este cea care face posibilă existența organizației sindicale, a capacității de negociere, a acțiunilor organizate, a serviciilor organizate etc. Dar mai ales faptul că organizația sindicală nu este o societate prestatoare de servicii, nu este o instituție publică etc., ci o formă de apărare și promovare colectivă a drepturilor și că, în cele din urmă, fiecare dintre cei care îi suntem membri avem datoria implicării, fiind integral responsabili de toate succesele sau insuccesele sale.

Fapt este că, în măsura în care dorim să ne recunoaștem calitatea de membru de sindicat, nu vom trece peste înscrierea și plata cotizației, nu vom trece peste organizarea și participarea la ședințele de sindicat, nu vom trece peste datoria noastră de a ne informa, nu vom trece peste datoria de a ne implica...

Plata parțial anticipată a titlurilor executorii și alte probleme financiare

După cum se cunoaște, conform OUG nr. 73/2014 și nr. 74/2014, în luna decembrie a anului 2014 au fost achitate o serie de drepturi salariale obținute de către membrii de sindicat în instanță. Mai precis a fost vorba, în primul rând, de sume aferente celei de a patra tranșe din diferențele salariale ce trebuiau plătite în anul 2014, precum și restanțele existente la plata acestor drepturi salariale, aferente anului 2014 sau anilor anteriori.

Dincolo de informațiile vehiculate în mass-media, tot în luna decembrie au fost plătite anticipat, în raport cu legislația existentă, și diferențe salariale câștigate de către membrii de sindicat în instanță, care urmau a fi plătite de-a lungul anului 2015.

Depășind o anumită stare de nemulțumire, justificată poate doar în raport cu declarațiile din presă (irelevante însă, având în vedere starea presei românești), ceea ce se poate sublinia este faptul că a fost făcut un pas relativ consistent în primirea datoriilor pe care statul român le are față de o parte din salariații din educație. Următorul pas, dezirabil la fel de mare, va fi făcut probabil în luna martie, când, potrivit negocierilor și promisiunilor, ar putea fi primite diferențele rămase de plătit în anul 2015 și chiar plata anticipată a unor sume în contul anului 2016.

Rămânând la aspectele financiare, trebuie să amintim intrarea în vigoare începând cu data de 1 ianuarie a prevederilor privind creșterea salariului minim pe economie cu 75 lei (până la nivelul de 975 lei), urmând ca începând cu 1 iulie să fie realizată o nouă creștere de 75 lei (până la nivelul de 1050 lei). Privind în primul rând pe colegii noștri din rândurile personalului nedidactic, aceste creșteri nu rezolvă, desigur, situația acestora. De aceea vor continua demersurile pentru includerea lor în calitate de categorie a personalului din învățământ.

Tot din punct de vedere financiar, au fost consfințite prin legislație creșterile salariale acordate personalului didactic în acest an (două tranșe a câte 5%, asumate prin protocolul încheiat în toamna trecută), la acestea adăugându-se sume sporite pentru plata participării la examenele naționale.

Desigur, sunt aceste măsuri doar o mică parte din pașii care trebuie parcurși pentru a restabili o justă valoare a activității educative din punct de vedere financiar. Depinde însă, ca întotdeauna, de noi toți cât de departe vom reuși să ajungem...

Despre recunoștință

Am ales să intitulăm articolul din această lună, dedicat recunoștinței simple, reținând claritatea unui astfel de titlu. Și, pentru ca lucrurile să fie și mai clare, am ales să începem cu o istorioară, pe care mulți dintre dumneavoastră probabil o cunoașteți:

„Într-un orașel din America, trăia un om care s-a îmbogățit din petrol. Dorind să sprijine localitatea unde s-a născut și a crescut, a făcut un gest surpriză. De Crăciun, în fiecare an, fiecare om din cei 10.000 – 15.000 de locuitori primea acasă un plic cu o sumă de bani de la prietenul nostru. Asta s-a întâmplat an de an,

timp de 5-6 ani. Între timp, copiii omului au crescut și a venit vremea să se ducă la facultate. Tatăl s-a gândit că poate întrerupe tradiția cu plicurile de Crăciun pentru a le cumpăra copiilor câte un apartament și a le plăti facultatea. Așadar, în acel an nimeni nu și-a mai primit plicul cu bani acasă. Mai întâi au crezut că e doar o întârziere, apoi au început să se enerveze, iar după o săptămână de la Crăciun au intrat în panică. Oare nu-și vor mai primi banii? După o discuție la cârciumă, încet-încet, tot mai mulți locuitori s-au îndreptat către casa unde locuia cel care îi ajutase atâția ani. Au început să vocifereze, au venit cu bannere, lozinci și pancarte. Într-un final omul nostru iese din casă și încearcă să le explice situația: «Dragii mei, acum am doi copii mari, trebuie să îi dau la

PERVERTIREA RECUNOȘTINȚEI

Pervertirea recunoștinței începe atunci când ea este cuantificată. Ajungem încet la șpagă, mită, trafic de influență...

Dar poate mai grav decât atât este interpretarea recunoștinței autentice drept formă de corupție.

ABSENȚA RECUNOȘTINȚEI

RECUNOȘTINȚA

Recunoștința pare să fie, în zilele noastre, o floare din ce în ce mai rară. Considerând că binele ni se cuvine de la sine, ne mai manifestăm doar ingratitudinea...

ABSENȚA RECUNOȘTINȚEI

Credem că lumina ne revine de la sine, până când norii se adună. Bombănim la adresa ploii, care ne încurcă planurile, până când vine seceta, pe care o bombănim, dorindu-ne ploaia...

DARUL RECUNOȘTINȚEI

A gândi în termeni de recunoștință înseamnă, cel puțin la un prim nivel, a ne concentra pe datoritiile pe care le avem față de ceilalți. Oamenilor nu le place însă să se simtă îndatorați... de aici și greutatea exercițiului recunoștinței.

DARUL RECUNOȘTINȚEI

RECUNOȘTINȚA

Cu cât mai mult recunoști și exprimi recunoștința, cu atât mai mult îți dai seama că poți să găندی în termenii de recunoștință...
Dacă poți să găندی în termenii de recunoștință...

PERVERTIREA RECUNOȘTINȚEI

RECUNOȘTINȚA

Înlătură ideea că ceilalți ți-ar datora ceva, că ceilalți trebuie să ții fie recunoscători, iar dacă nu o fac din proprie inițiativă ajung să le-o sugerezi. Este primul pas spre pervertirea recunoștinței.

RECUNOAȘTEREA RECUNOȘTINȚEI

Dovada recunoștinței se află în primul rând în modul responsabil în care ne folosim de avantajele primite. La propriu, nu putem fi răsplătiți, după cum nu îi putem răsplăti efectiv pe ceilalți. De aceea, esența recunoștinței este

RECUNOAȘTEREA RECUNOȘTINȚEI

RECUNOȘTINȚA

respectul...

RECUNOȘTINȚA

Nu întotdeauna recunoștința care ni se arată este frumos ambalată, nu ni se oferă un dar pe care scrie "recunoștință". Uneori trebuie doar să putem vedea, să putem recunoaște...

UITAREA RECUNOȘTINȚEI

RECUNOȘTINȚA

Uitam adesea să ne bucurăm de lucrurile bune care se întâmplă, în schimb ne erăm pentru cele rele, petrică în pantof...

CIRCUITUL RECUNOȘTINȚEI

RECUNOȘTINȚA

Nu poți și nu ți se poate pretinde recunoștința, după cum nu poți obliga și nu poți fi obligat la recunoștință. Recunoștința nu are altă sursă decât modul nostru de a fi...

UITAREA RECUNOȘTINȚEI

Recunoștința înseamnă apreciere, mulțumire, să nu consideri că totul ți se cuvine. Recunoștința este un antidot pentru emoțiile negative, neutralizează invidia, avariția, ostilitatea, îngrijorarea și iritarea.

CIRCUITUL RECUNOȘTINȚEI

Recunoștința este asemenea unui circuit complet. Dacă cel care primește nu oferă, darul va deveni din ce în ce mai rar, el însuși fiind dispus tot mai puțin spre a dăru.

O NOUĂ ATITUDINE RECUNOȘTINȚA

Recunoștință? Adică să recunoști că nu știai, că nu puteai etc. Nu poți fi atât de prost! **Acolo unde începe recunoștința încep obligațiile...**

Mulțumirile sunt încercările celorlalți de a nu plăti ceea ce au de plătit, cu alte cuvinte de a te trage în piept.

A fi recunoscător înseamnă a te recunoaște dator. Tu nu ai datorii!

Recunoștința nu este recunoaștere a binelui, ci mască a răului.

Adevăratul iad este acela al recunoștinței. Nimic nu te va chinui mai tare...

Poți recunoaște valoarea... când este exprimată în bani gheață. **Totul ți se cuvine! Nimic mai adevărat în această lume...**

Singurii cărora trebuie să le arăți recunoștință sunt șefii tăi. Atâta vreme cât sunt șefi...

A fi recunoscător înseamnă a te arăta inferior. Nu faci astfel de greșeli...

Nu te lăsa intimidat de cei care spun că au făcut ceva pentru tine...

Nu-ți manifesta niciodată recunoștința în public. Vei fi luat de fraier...

Recunoștința este scuza celor incapabili să facă ceva singuri.

Unii chiar cred în recunoștință. Aștia pot fi fraierii foarte ușor...

33 de rețete pentru a NU arăta...

Recunoștința

Poți trăi cu recunoștință? Probabil pustnicii... Dar tu ești viu...

La ce o fi bună și recunoștința? Nu te apără de ploaie, nu îți plătește rata...

A ți se arăta recunoștință înseamnă a fi insultat. Înseamnă că nu meriți decât niște cuvinte aruncate în trecut.

Recunoștința este doar masca fricii. Tu ești curajos!

Pentru cei înzestrați cu simțul umorului, recunoștința nu poate fi decât o glumă bună.

Nimic mai adevărat decât, vorba aceea, „de mulțumiri este plin podul”...

Nu există prostie mai mare decât să arăți recunoștință. Beneficiarul va considera că i se cuvine pentru totdeauna...

Atunci când ți se arată recunoștință, de fapt ai luat o ușă în nas... **Intră pe geam și pune lucrurile în ordine.**

Dacă chiar trebuie să manifesti recunoștință, fă-o astfel încât celălalt să știe că are o datorie.

Nimic nu obligă la recunoștință... Poate doar prostia.

Când este vorba de recunoștință, cineva va plânge în cele din urmă. **Încearcă să nu fii tu acela.**

Oricine îți arată recunoștință se consideră achitat de obligații. Acolo este pericolul pentru tine...

Convinge-l pe cel care manifestă recunoștință că asta nu îl absolvă de nicio vină.

Esti ispitit uneori de a fi recunoscător? Vei ispăși cu vârf și îndesat... Drumul recunoștinței este drumul martiriului. Dacă nu ți-ai propus să devii martir, nu pași pe acest drum.

Recunoștința nu este decât o perversiune acceptată social. Sadismul ridicat la rang de valoare...

Singurii care manifestă recunoștință sunt cei care se simt vinovați... Iar orice vină trebuie pedepsită!

Despre recunoștință • continuare din pagina 1

universitate, să le cumpăr o casă, să își continue și ei studiile, să am grijă de viitorul lor.» La care toată gloata a răspuns în cor: «Păi tu îți dai copiii la facultate pe banii noștri?»

Evident, morala acestei istorioare insistă asupra incapacității acelor oameni de a manifesta recunoștință. A vorbi despre absența unei capacități, înseamnă simultan a transfera lucrurile în zona educației, a înțelegerii. Recunoștința, într-adevăr, este mai întâi o problemă de recunoaștere, adică de înțelegere a propriei situații și mai ales a înțelegerii a ceea ce a făcut posibilă acea situație. Cum ajungem la această înțelegere? Bineînțeles, în primul rând printr-un efort de voință, chiar cel care ne conduce pe drumul cunoașterii situației. De aceea, absența recunoștinței este de ordinul ignoranței, chiar al ignoranței vinovate.

Cu alte cuvinte, nu manifestăm recunoștință, mulți dintre noi și în multe situații pentru că nu ne recunoaștem în situația de a trebui să manifestăm recunoștință, incapacitatea de recunoaștere fiind însă manifestarea propriei noastre voințe. Dezinteresul ucide recunoștința.

Desigur, înțelegerea nu va fi de ajuns, cu atât mai mult cu cât adesea avem cunoașterea stărilor de lucruri, a faptului că ceea ce ne bucură (fără a deschide o discuție asupra măsurii în care mai avem capacitatea de a vedea binele și de a ne bucura) a fost făcut posibil, ni se oferă fără existența unei necesități în acest sens. Incapacitatea de recunoaștere nu mai are în acest caz drept sursă ignoranța, vinovată sau nu, ci doar slăbiciunea morală generată de convingerea că „totul ni se cuvine”. Auzim în permanentă că avem

drepturi și chiar avem, dar uitând că orice drept are un corelat într-o obligație. Uităm, de fapt atunci, că nimeni nu are în sine nicio obligație față de nimeni, că lumea, în sine, nu are nicio obligație față de noi. Suntem pătrunși, progresiv, de convingerea că totul ne este obligat, că totul ni se cuvine. Incapacitatea de a recunoaște conduce astfel la incapacitatea de a ne recunoaște (o vină?, un merit?).

Asumându-ne perfecți (prin incapacitatea de a concepe vina la modul personal), ucidem posibilitatea ca celălalt, indiferent despre cine este vorba, să aibă un merit, constitutivă, într-o astfel de viziune, fiindu-i vina. Incapacitatea de a manifesta recunoștință înseamnă incapacitatea de a vedea binele, refuzul de a lua în calcul posibilitatea binelui, altfel decât croit pe măsurile proprii. Iar atunci când singurul drept recunoscut celuilalt este de a-ți face bine, posibilitatea recunoștinței se șterge aproape în totalitate.

Ne mutăm încet într-o lume nefericită prin definiție, având în vedere că fiecare nu vede decât „măsurile proprii”. Rar, din ce în ce mai rar, lucrurile vor fi așa cum ne dorim să fie, dorința noastră fiind croită total egoist. Incapacitatea manifestării recunoștinței ne face incapabili de bucurie și de fericire. Falși, vom mai oferi doar recunoștința stimulată de frică, mascare de fapt a nemulțumirii pe care o încercăm. Pervertiți, nu o vom mai recunoaște decât într-o formă cuantificabilă: cadouri, atenții, mită, șpagă, trafic de influență etc., fără legătură, de fapt, cu recunoștința, ci doar cu tranzacționarea indefinită a unui „mi se cuvine”.

S.I.P. Județul Hunedoara

Deva, 330065, str. Gheorghe Barițiu, nr. 2 - tel/fax: 0254 211 642 - e-mail: sip@siphd.ro - www.siphd.ro

Buletinul Informativ apare sub coordonarea Biroului Executiv al S.I.P. Județul Hunedoara